

BF

14. BLATENSKÝ
FOTOFESTIVAL

DIVOČINA

2019

Všechno je jinak, než se zdá ...

Jaroslav Flegr, biolog

V časech hynoucích deštných pralesů, rozteklých ledovců a hubených ledních medvědů, plápolající tajgy a zuhelnatělých sekvojových velikánů, měst na suchu a jiných pod vodou, nekonečných lidských hadů plazících se na trase jih – sever, v časech nebeských i parlamentních bouří, vládnutí podivných strýčků, zrušených dohod a obnoveného zbrojení, v časech, kdy v malé zemi uprostřed Evropy zlý brouk pustoší ráj houbařů, kdy zbytky vody olizují balvany v řekách, které ještě nedávno bývaly národní pýchou, a veletoky šílených chalupářů, cyklistů, motorkářů a jiných individuí opouštějí každý pátek města, aby ucpávaly koryta silnic, kdy venkované vyvažují seno zlatem a městští intelektuálové přesouvají své chudobné existence do vysněných domečků

v bukolické venkovské krajině, kdy studnařská živnost kvete a hajní si rvou vlasy, kdy lužické obce zejí prázdnotou a podivní raději než ve městech šílí v šumavských samotách, je možná načase se začít ptát ... Co bylo dřív, pustina nebo prales? Kde se tu vzal člověk? Je člověk duší krajiny, nebo krajina duší člověka? Chaos, nebo řád? Chaos myšlenek, nebo řád chování? Myšlenky, nebo činy? Jaké? Nežřízenost, nebo skromnost? Masožrouti, nebo vegetariáni? Čím víc dětí, tím míň zdrojů? Nebo naopak? Co nás spasí? Umění nebo věda? Geny, nebo boží prozřetelnost? Evoluce, nebo revoluce? Odkud kam? Do divočiny? Je zdrojem, nebo pastí života? Co je divočina... ?

Ivana Capoušková

BLATENSKÝ
FOTOFESTIVAL

OTEVŘENÁ SCÉNA

Jana Bauerová | Divočina v kapce vody
Iva Bečvářová | Holi – svátek barev a vody
Jindřich Beneš | Divočinu nelze ex definitione vytvořit, lze ji pouze připustit
Tomáš Bonhard | Slikaj slobodno!
Daniela Búryová | Tam, kde se čas zastavil
Štěpánka Dejmková | Zub času
Martina Grmolenská | Imago woods
Radka Haumerová | Barevné řádění
Jana Hunterová | Uncanny Valley
Daniel Hušták | Dovča
Martina Janošová | Neklidná část duše štukatéra Lukáše
Petra Jeřábková | Něžné a divoké
Simona Kala | Wunderland
Tomáš Loukota | Příběhy těch druhých
Barbora Knobová | 5 minut poté
Filip Müller | Šurvajz
Jaroslava Novotná | Pole
Stanislav Odvářka | Skansen lokomotiv Karsznice
Lucie Anna Přerovská | Enviman
Gabriela Řeháková | Den za dnem
Vladimír Skalický | Divočina okolo nás
Dagmar Skořepová | Šelma na svobodě
Eva Stanovská | Průniky
Jan Sucharda | Diversitas
Jan Šebek | 33 let poté
Leona Telínová | Malý les

DOPROVODNÝ PROGRAM

PŘEDNÁŠKY

Pavel Baňka | O fotografii jako interpretaci viděného a o hledání svého místa ve světě kolem nás
Ibra Ibrahimovič | Střepy severních Čech
Václav Podestát | Proměny dokumentární fotografie v čase i místě
Eliška Podzimková | Severský Malý princ
Filip Šenk | Poválečná drobná sakrální architektura a světlo
OZVĚNY FOTOJATEK | projekce
SONGS FROM UTOPIA | hudba

DIVOČINA | 14.-15. 9. 2019

HLAVNÍ VÝSTAVY

Pavel Baňka | Hledání ticha, fotografie z let 1998–2018
Václav Němec | Hike
Václav Podestát | S andělem uprostřed davu, Privátní příběhy
Skupinaneskupina (Jiřina Hankeová, Michaela Kročáková, Šimon Pikous, Lenka Pužmanová, Zuzana Zbořilová) | Divočina
Václav Šilha | Na vlnách fotografie
Roman Vondrouš | Zákulisí dostihového světa, Masopust
100 let očima fotografů | ze sbírky Svazu českých fotografů
Sakrální prostor | Galerie Jaroslava Fragnera

HLAVNÍ VYSTAVUJÍCÍ

PAVEL BAŇKA | Hledání ticha, fotografie z let 1998–2018 | str. 16
Pavel Baňka patří k dominantním osobnostem současné české fotografie. K fotografování se dostával jaksi nepřímou a postupně. V druhé polovině osmdesátých let minulého století se přirozeným způsobem prosadil na mezinárodní fotografické scéně. Pohyboval se vždy po nezávislé linii, která činí jeho tvorbu nepřehlédnutelnou a do jisté míry provokativní. V současných fotografických souborech, jež vznikají ve změněných společenských, politických i kulturních podmínkách posttotalitní transformace, navazuje autor mimo jiné na předešlé generace konceptuálně vyhraněných, výrazově úsporných fotografů. Téměř mýtická atmosféra snímků nás přibližuje ke kořenům jeho vyjadřovací strategie ... (Vyrňato a zkráceno z textu Michala Kolečka ke katalogu stejnojmenné výstavy: „Zjasněná noc“)
Hledání ticha, fotografie z let 1998–2018 | Člověk se rodí do prostoru, který lze definovat v různých dimenzích. Z makropohledu je to vesmír, zeměkoule, stát, město, dům, místnost, atd. V tomto prostoru potom tráví svůj život ve vzájemné interakci. Krajina, která jej obklopuje, na něj má značný vliv. Žijeme často ve velkých obytných aglomeracích a zároveň se nám podvědomě stýská po původní přírodní krajině. Když se nám naskytne možnost se do ní na delší dobu ponořit, je tu pocit návratu do původního lůna, z něhož jsme se zrodili a uvědomujeme si více hranice pozemského a vesmírného. V pusté krajině vnímáme mnohem

silněji třesuté kroužení hvězd nad námi, hranici mezi pevninou a oceánem, mezi zemí a nebem, oblaky s ptačími hejny nad námi. To vše je velmi emotivní, i když provázeno tichem, naplněným jen přírodními zvuky, které však vnímáme jako něžný, pozitivní šum, hukot, rezonující s tím, co ostýchavě nazýváme „duší“. Fotografie dovede zachytit podobu viděného, ale také umí být odrazem našeho nitra. Když nalezneme svůj vlastní klíč, který tyto dvě schopnosti sloučí, vznikne výpověď přesahující pouhý záznam reálného. Je to obraz nás samých, našeho splynutí s prožitkem, mnoha smysly (nejen samotným zrakem) vnímané krajiny, v níž se nacházíme. Výběr z: **Infinity** (1997–2000), **Oregon Coast** (2005–2006), **Agraria** (2002–2007), **On the Road** (2014–2019) a dalších krajinných cyklů.

VÁCLAV NĚMEC | Hike | str. 14
Je absolventem magisterského studia Institutu tvůrčí fotografie při Slezské univerzitě v Opavě, dramaturg a kurátor výstav v kině Kotva v Českých Budějovicích. Svým objektivem se snaží formou subjektivního dokumentu zachytit prchavé okamžiky, které zažívá na svých cestách (nekonečný cyklus Zápisník) či na plážích Baltského moře (soubor Summertime). Nesnaží se ani tak zdokumentovat místo svého dočasného pobytu, jako spíše zaznamenat vizuální a výtvarné, avšak i pocitové a symbolické aspekty reality. Autor své fotografie zásadně nearanžuje, pracuje s útržky žitého světa. V rámci projektů různých sdružení fotografů okolo Martina Wágnera

začal více kombinovat své subjektivní dokumentární záběry s fotografií krajinářskou (Sudety, On The Road, Forest, Appalachian trail).
Hike | Poprvé v Kanadě a Americe. Splněný sen. Appalachian Trail a West Coast Trail. Severní Amerika z pohledu hikera. Hory, divoké lesy, moře, svoboda, motely a Campbellova polévka. Pokus o netradiční subjektivní cestopis.

VÁCLAV PODESTÁT | S andělem uprostřed davu | str. 37
Fotograf, pedagog, kurátor výstav, publicista. Vystudoval Institut výtvarné fotografie Svazu českých fotografů Praha (1985–1988), FAMU Praha – Katedra fotografie (1989–1994), 1992 stáž na Nottingham Polytechnic. Pracuje od roku 1998 jako pedagog Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě, od roku 2013 jako docent. Je kurátorem výstav Muzea a galerie severního Plzeňska v Mariánské Týnici. Fotografuje od roku 1978. Zpočátku se zaměřoval na krajinné motivy a zátiší, později na minimalistické kompozice s výtvarně působivým využitím světla a stínů (cyklus Prostory, 1984–1986). Od poloviny osmdesátých let se věnuje zejména dokumentární fotografii (sociologicky zaměřené soubory o životě na vesnici, cyklus Lidé z Porty, cyklus o náboženských slavnostech, soubor o životě mentálně postižených dětí Život beze snů, 1986–1987). Nejznámější je jeho subjektivně dokumentární soubor černobílých snímků Lidé (od roku 1989), v posledním desetiletí také barevný cyklus Privátní příběhy. V roce 2017 mu vydalo nakladatelství KANT ve spolupráci se Slezskou univerzitou autorskou knihu S andělem

uprostřed davu. Jeho fotografie jsou zastoupeny v řadě sbírek v České republice i v zahraničí (například Uměleckoprůmyslové muzeum v Praze, Muzeum umění Olomouc, Slezské zemské muzeum, Opava, Bibliothèque Nationale de France, Paříž, Maison Européenne de la photographie, Paříž, Lietuvos fotomenininku sąjunga, Vilnius). **S andělem uprostřed davu** | Soubor Lidé vzniká už tři desetiletí v různých částech světa. Autor navazuje na průkopníky subjektivního dokumentu. Nejde o zeměpisný či sociologický dokument z konkrétního prostředí, Podestát vyhledává obdobné metaforické vyjádření vlastních pocitů a vizuálních zážitků. Společá přitom hodně na diváka, jeho ochotu vcítovat se do nálady snímků, spolupracovat při dešifrování symbolických významů fotografií. Novou dimenzi v posledních letech do Podestátových fotografií vnáší promyšlené využití barvy v souboru Privátní příběhy, které je ještě více vzdaluje od tradičního dokumentu. Větší roli než samotní lidé mnohdy hraje prostředí, které však leccos o lidech vypovídá, často se v nich objevují iluzivní konfrontace skutečného světa a umělého světa billboardů, plakátů a namalovaných krajin, ambivalence přirozenosti a umělosti. Výběr z obou souborů byl vydán v knižní podobě pod názvem S andělem uprostřed davu nakladatelstvím KANT Praha v roce 2017.

SKUPINANESKUPINA | **Divočina** | str. 39 „S kamarády, kteří se mnou studovali na Institutu tvůrčí fotografie v Opavě, jsme založili skupinu, která nemá zatím žádný název. Bereme ji jako pokračování

naší školy, jako vzdor tomu, že končíme a už se nebudeme scházet. Když jsme v červnu po posledních konzultacích seděli u táboráku a hrálo se na kytaru, padl na nás smutek z toho, že už tam nepojedeme. Proto jsme se dohodli, že každý rok vyfotíme jedno téma a pak z těch témat uděláme výstavu.“ To řekl v roce 2013 pro portál Komorní scény Aréna v Ostravě fotograf Martin Wágner. Mezitím proběhly čtyři společné výstavy v českobudějovickém kině Kotva, Art-rezidenci Zahradník v Praze a dvakrát v Malé galerii České spořitelny v Kladně s tématy Vltava, Les, Domov, Identita, ke kterým byli přizváni i fotografové, kteří nestudovali na ITF. Postupem času byli neaktivní členové nahrazováni o něco více aktivními fotografy z řad přátel „otců“ projektu Martina Wágnera a Václava Němce. **Divočina** | Díky různému žánrovému zaměření jednotlivých členů volného sdružení se téma Divočina podařilo ztvárnit v opravdu různých polohách. Od klasického dokumentu až k inscenované fotografii. V Blatné vystavují: Jiřina Hankeová, Michaela Kročáková, Šimon Pikous, Lenka Pužmanová a Zuzana Zbořilová.

VÁCLAV ŠILHA | **Na vlnách fotografie** | str. 47 Václav Šilha začal fotografovat v souvislosti s cestováním. Specializuje se na přírodní fotografii zaměřenou hlavně na fotografii zvířat. Unikátní snímky zachycující soubor hrošího stáda s krokodýlem byly zařazeny do ročenky Ripleys Believe it or Not. S fotoaparátem v ruce už procestoval všech 6 kontinentů včetně Antarktidy. Pravidelně publikuje u nás i v zahraničí.

Jeho snímky byly zveřejněny např. v BBC Wildlife Magazine, National Geographic a v dalších titulech napříč celým světem. Od roku 2010 je členem redakční rady magazínu Československá fotografie. Je držitelem druhé ceny v rámci novinářské soutěže Czech Press Photo 2006, první ceny Czech Press Photo za rok 2012 a ceny Trigema Czech Press Photo za rok 2014. V roce 2012 obdržel v rámci 16. mezinárodního bienále FIAP v Norsku zlatou medaili NSFF. Je spoluautorem knih „Divoká planeta“, „Afrika v nás“ a „Afrika v nás II“.

Na vlnách fotografie | Naše planeta je komplexní celek, ve kterém se mísí nejrůznější formy života a vše spolu úzce souvisí. Na vlnách fotografie se tak ocitnul především sám autor, který po letech toulek za snímky zvířat dospěl k poznání, že za pozornost jeho hledáčku stojí i další živočišný druh, o kterém se domníváme, že si v rámci naší planety stojí nejlépe. Dokladem je soubor fotografií zachycující mizející domorodé kultury Asie, Afriky nebo Jižní Ameriky. Proti nim pak stojí černobílé snímky Antarktidy – kontinentu, jehož hrdý a nedostupný chlad je pro člověka stále ještě výzvou. I v této části světa ale může dojít rychle ke změnám. A třeba k nim dojde ve vlnách stejně vysokých, které Václava Šilhu v uplynulých letech při plavbách do této divoké části světa provázely.

ROMAN VONDROUŠ | **Zákulisí dostihového světa, Masopust** | str. 13 Rodák z Pardubic, absolvent Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě a v současnosti student doktorského programu na ITF. V roce 2013 získal první cenu v kategorii

Sport v prestižní fotografické soutěži World Press Photo a v letech 2016 a 2017 obdržel dvě druhá místa v jedné z dalších významných světových žurnalistických fotosoutěží Pictures of the Year International. V soutěži Czech Press Photo je držitelem více než dvou desítek ocenění (mj. i Grant pražského primátora k fotografování proměn hlavního města). V roce 2013 mu byla udělena Cena rektora Slezské univerzity v Opavě za mimořádné úspěchy v oblasti fotožurnalistiky. Od roku 2005 je fotoreportérem České tiskové kanceláře, kde se každodenně věnuje agenturnímu fotozpravodajství. Fotografoval na letních i zimních olympijských hrách: 2008 – Peking, 2010 – Vancouver, 2014 – Soči. Ve svém volném čase pracuje na vlastních projektech, kdy stěžejní část jeho tvorby zaujímají dostihy. Pracoval také na dokumentárních cyklech, např. Fragments metropole, Myslivecké lovy, Noční kluby, Erotické plesy, Chataři nebo Punkové hudební festivaly. **Zákulisí dostihového světa, Masopust** | „Na výstavě představuji dva barevné fotografické cykly. Ani jeden z nich není definitivně uzavřen a stále na nich průběžně pracuji. Zákulisí dostihového světa – v něm se snažím zachycovat mnohdy až absurdní výjevy, se kterými se na dostizích můžeme setkat. Ať už se jedná o elegantní dámy v kloboucích, pány v žaketech s cylindry, život žokejů nebo soustředění návštěvníků při sledování samotných dostihů. Soubor Masopust, který fotografuji v okolí Roztok u Prahy je však jiný než klasické lidové průvody masek. Veselý až strašidelný průvod maškar s originálními, tradičními a především

netradičními, až tři metry vysokými maskami, které působí až mystickým dojmem. Mým cílem však není přinést pouhý dokumentární pohled na dlouholetou tradici, ale především moderním způsobem nabídnout divákovi čisté fotografické obrazy podpořeny výraznější barevností.“

100 LET OČIMA FOTOGRAFŮ ze sbírky Svazu českých fotografů | str. 46 Výběr fotografií autorů Svazu českých fotografů ke 100 letům republiky. 100 let prostřednictvím 10 panelů s fotografiemi od 120 autorů. 100 let od založení samostatného československého státu prostřednictvím fotografií zobrazujících klíčové okamžiky našich dějin: mnichovské události, konec 2. světové války, pražské jaro, vznik Charty 77 a mnoho dalších. Spojují v sobě zobrazované skutečnosti a individualitu autora a snaží se ukázat atmosféru doby a její proměny i každodenní život. Sbirka SČF je unikátním souborem snímků od autorů z řad amatérské fotografické obce, fotografujících spisovatelů, výtvarníků, filmařů i politiků.

SAKRÁLNÍ PROSTOR | **Galerie Jaroslava Fragnera** | str. 40 Repríza výstavy připravené pražskou Galerií Jaroslava Fragnera přiblíží podobu současné sakrální architektury. Kaple a kostely renomovaných českých i zahraničních architektů jsou prezentovány fotografiemi a architektonickými modely. Stavby spojuje jednoduchost a hra se světlem. Galerie Jaroslava Fragnera, sídlící

v historickém centru Prahy, je jednou z mála galerií v České republice věnujících se výhradně prezentaci architektury. **Sakrální prostor** | Podobně jako známé chrámy z období gotiky nebo barokní kostely dokážou i současné realizace zpomalit a ztišit návštěvníky-pozorovatele. Tvůrcům však často stačí jen minimalistické prostředky a světlo. Současná sakrální architektura nepotřebuje být okázalá navenek. To podstatné se odehrává uvnitř. Nekonečnost ztvárněná kompozicí obkladového kamene. Zúžený průhled k nebesům. Kontemplace propojením vnitřního prostoru a okolní přírody. Světlo pronikající do očí a myslí účastníků mše ... Pod působivými realizacemi jsou podepsáni známí evropští architekti jako Mario Botta, Peter Zumthor, Fernando Menis a nebo studio Marte. Českou republiku reprezentují (často cenami ověřené) objekty ateliérů Kuba&Pilař architekti či Kamil Mrva Architects. Trojice kurátorů Dan Merta, Filip Šenk a Jakub Fišer vybrala kaple a kostely postavené za poslední čtvrtstoletí po celé Evropě. A přibližuje je prostřednictvím modelů a fotografií.

OTEVŘENÁ SCÉNA

JANA BAUEROVÁ | **Divočina v kapce vody** | str. 20 PaedDr. MgA. Jana Bauerová vystudovala nejprve učitelství biologie a pedagogiky (PF Hradec Králové, 1989), anglického jazyka a literatury (PF UK Praha, 1996) a v roce 2016 dokončila magisterské studium na ITF FPF Slezské univerzity v Opavě.

Pro její fotografickou tvorbu je typický konceptuální přístup, kdy forma a prostředky vyjádření originálně korespondují se zpracovávaným tématem a v každém fotografickém souboru jsou jiné – např. využití fotografií z webových kamer konfrontovaných s autoportréty (soubor Velký bratr), fotografování mobilem (soubor Housebound), fúze digitální fotografie a starých technik (soubor Pěšky – On Foot), prosvětlené boxy s historickými fotografiemi za transparentními fotografiemi lesních podlah (soubor Ve stopách) atd. **Divočina v kapce vody** | „Za divočinou nemusíme do Afriky ani do národních parků USA. Stačí přijít k nejbližší louži nebo rybníčku, mít s sebou nádobku na vodu a doma jednoduchý studentský mikroskop. Při tvorbě tohoto souboru jsem s úžasem hleděla nejprve do okuláru, pak na obrazovku počítače a napjatě sledovala malá dramata. To bylo kino! Ani jsem si nevšimla, jak ubíhá čas. Žijeme na zázračné planetě a nejbližší divočina je na dosah ruky. Nejdůležitější není umět tato zvířata správně pojmenovat, ale zachovat si schopnost žasnout, z níž pramení úcta k životu, který zde sdílíme s těmito sice nepatrnými, ale v pavučině života tak důležitými bytostmi.“

IVA BEČVÁŘOVÁ | **Holi – svátek barev a vody** | str. 18

„Jsem cestovatelka a fotografka na cestách. Mám ráda dobrodružství a příběhy lidí, které mají duchovní i jiný přesah, a pokud je možnost, tak je i fotím. Věnuji se převážně cestovatelské fotografii, která se pro mě stala důležitou součástí mého životního stylu, důležitým koníčkem.“

Moje vzdělání ani současné zaměstnání není s fotografií nijak propojeno.“ **Holi – svátek barev a vody** | „Miluju Indii pro její barevnost, živelnost, nespoutanost, opravdovost a hlavně její všudypřítomnou spiritualitu. Soubor mých fotografií je z indického hinduistického svátku Holi, z městečka Vrindavan a jejího okolí (stát Uttarpradéš), který se tam každoročně koná jako oslava boha Krišny a zároveň je i vítáním příchodu jara. Indové se modlí, přinášejí do chrámů obětiny, nechávají si žehnat a zároveň po sobě hází jemné práškové barvy a polévají se vodou. Oslavy trvají týden, provází je nespoutané veselí, hudba, tance. Indové si vše náramně užívají. Pro nás Evropany jsou tyto oslavy nepochopitelná a někdy i život ohrožující divočina.“

JINDŘICH BENEŠ | **Divočinu nelze ex definitione vytvořit, lze ji pouze připustit** | str. 19

„Fotografuji prakticky celý život. Na fotografii mne zajímá nejen obraz, ale i příběh. Svě fotografování bych nejlépe charakterizoval jako vysvětlivky pod čarou, jako deníkové záznamy, jako poznámky na barevných papírcích Post-it. Snažím se potkávat s nejrůznějšími fotografy a jejich prací. Zajímaly mě i motivace skryté za fotografováním. V listopadu roku 2016 jsem završil studium na Hradecké fotografické konzervatoři absolventskou výstavou a v současné době jsem ukončil druhý ročník studia na ITF v Opavě.“ **Divočinu nelze ex definitione vytvořit, lze ji pouze připustit** | „V druhé půlce minulého století byly Spojené státy americké první zemí, která definovala pojem divočina zákonem

(The Wilderness Act ze 3. září roku 1964), a tím okamžikem se začaly psát moderní dějiny ochrany přírody. Evropský parlament přijal v roce 2009 rezoluci o evropské divočině (Wilderness in Europe). Z těchto dokumentů mne nejvíce zaujala formulace ‚Divočina je územím, na kterém je samotný člověk jen návštěvníkem, jenž zde nesetrvává.‘ V současnosti vznikají oblasti, ve kterých je člověk návštěvníkem, ve kterých setrvává jen nezbytnou dobu, ve kterých nežije. Těm místům já říkám ‚moderní divočina‘ a těm se věnuji ve svých fotografiích. Krajina prostá lidí, přesto plná jejich stop. Jsem tak účastným pozorovatelem toho, jak je divočina, kterou jsem neprožil a neokusil, nahrazována ‚moderní divočinou‘, kterou ani tak okoušet nechci. Abych se s pocity ztráty divočiny lépe vyrovnal, hledám v pro mne nepřátelské ‚moderní divočině‘ jakési smysluplné obrazy, kterými si idealisticky, alespoň v okamžiku fotografování ospravedlňuji její rozrůstání se.“

TOMÁŠ BONHARD | **Slikaj slobodno!** | str. 25

V současné době žije ve Frankfurtu nad Mohanem, kde i pracuje v automotive průmyslu. Fotografie je jeho celoživotním zájmem, avšak teprve během studia na Liberecké škole fotografie objevil výtvarnou stránku tohoto média. Rád se věnuje živé fotografii, stejně tak však i atelierovým zátiším. **Slikaj slobodno!** „... není případnou výzvou k radovánkám, jak by mohlo někoho snadno napadnout, ale odpovědí

na otázku, zda je možné fotografovat. V makedonštině! Ano, takto to zní! Slika je makedonsky obrázek, fotka. V Makedonii byly totiž pořízeny snímky z tohoto souboru. S partou přátel – fotografů jsme v roce 2018 navštívili jižní část této nádherné země a prožili úžasné chvíle nejen díky krásné přírodě, ale i díky pozitivní energii, která pramení ze setkání s místními lidmi. Ti, kteří neopustili svá obydlí v této chudé části země a neodešli do měst, nemají snadnou obživu, ani život ve zdejších drsných podmínkách, místní obyvatelstvo stárne, mladí odcházejí za prací a pohodlnějšími životními podmínkami. Přesto jsou místní pohostinní, přátelští a umí se radovat z každého dne a ze setkání i s cizinci, vždy mají co nabídnout k pohoštění a fotografování jim vůbec nevadí. Současně je ve zdejších vesnicích však vidět, jak si příroda bere zpět opuštěná stavení a ta, kde není dost prostředků na jejich údržbu. Postupně se tak posouvá hranice mezi místní slábnoucí civilizací a přírodou – ve prospěch divočiny.“

DANIELA BÚRYOVÁ

Tam, kde se čas zastavil | str. 41
„Fotografování je mým koníčkem již od střední školy, ale intenzivněji se fotografii věnuji asi 2 roky. Od roku 2017 jsem studentkou Školy kreativní fotografie v Praze a letos jsem byla přijata na Institut tvůrčí fotografie na Slezské univerzitě v Opavě. V současné době se věnuji hlavně fotografování sociálního dokumentu. Pracuji na několika projektech, jedním z nich je život a práce Milosrdných sester sv. Karla Boromejského v Ostravě.“

Tam, kde se čas zastavil | Rumunská Šumice je krásná. Tak trochu opuštěná v čase i prostoru. Dolního konce vsi se spontánně chopila matka příroda a zdá se, že zanedlouho všechny lidské stopy zmizí v porostu. Zatím ale duch Šumice přetrvává v místních potomcích Čechů, kteří se vydali za novým životem před téměř dvěma stoletími. Dny tady plynou pomaleji než jinde, čas jako by se zastavil, a tak pro vnějšího „civilizovaného“ pozorovatele může život zde představovat právě tu pravou „divočinu“.

ŠTĚPÁNKA DEJMKOVÁ

Zub času | str. 27
„Jsem studentka Liberecké školy fotografie, kde navštěvuji dvouleté dálkové studium, které mi dává nejen nový pohled na světlo, ale i na svět.“ **Zub času** | Krásné a zářící se objevuješ na obzoru, slunce živoucí, počátek všeho žití! Jsi vznešená a velké vysoko nad zeměmi všemi, paprsky tvoje objímají světy, světy, jež zrodily se z Tebe, a ty jsi Den. Dny plynou klidně, ale i divoce, vše jde až na samou hranu a zub času pracuje. Světlo přejde v tmu a život v smrt, aby zas krásné a zářící se objevilo v nový den, v nový život.

MARTINA GRMOLENSKÁ

Imago woods | str. 12
Absolventka dějin umění a španělštiny na FF Masarykovy university. Fotografii se intenzivněji věnuje od roku 2005, a to jak prakticky, tak teoreticky. Od roku 2013 působí jako redaktorka časopisu FOTO. Ve své volné tvorbě se zaměřuje na cestovatelský dokument a subjektivně laděné soubory. V nedávné době vystavovala soubory „Barmské dny“ a „Yukatán – cyklické hledání pokroku“

nebo „Double trouble on the road“. **Imago woods** | Příroda a zvláště lesy jsou místem, které silně odráží osobnost jedince, který do nich vstupuje. Jeho povahu, obavy, radosti, vzdělání, očekávání atd. Když dva lidé vstoupí do stejného lesa, každý z nich vidí úplně jiné věci. Částečně vidí přírodu kolem sebe a z velké míry i sami sebe. V jejich očích neexistuje žádný pravdivý a jediný možný obraz reality, nýbrž mnoho jejich vlastních a neopakovatelných imág lesa.

RADKA HAUMEROVÁ

Barevné řádění | str. 23
„Fotografování mě baví, proto jsem se přihlásila do LŠF, abych se profesně posunula dál. Absolvovala jsem několik fotografických kurzů a dálkové studium fotografie, které jsem zakončila zkouškou profesní kvalifikace.“ **Barevné řádění** | „Výstavní soubor jsem zaměřila na fotografování divokých barev na mé divoké pubertální dceři. Obě jsme kreativní a rády spolu podnikáme různé akce, proto tyto hrátky s barvami byly pro nás opravdu velký zážitek.“

JANA HUNTEROVÁ | **Uncanny Valley** | str. 26

Fotografka na volné noze a studentka doktorandského programu na Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě. Ve své tvorbě se soustředí na subjektivní dokument, reportáž a street fotografii. Kromě fotografování se věnuje také experimentálnímu filmu, historii fotografie, kurátorské a lektorské činnosti. **Uncanny Valley** | Divočina v nás, divočina kolem nás a divočina mezi námi.

Ten zvědavý pocit,
jež zírá na mokrou oblohu.

Zlověstný zázrak dne
se může ukázat jemu, jí, jim,
jedinečným, úžasným a úchvatným
údolím minulosti.

A ty otevřeš své oči,
abys viděl sám sebe,
stojícího v obrovském
prostoru kontrastu.

Tak jako tě míjejí dny
jen proto, aby ti připomněly
strach
močál
útek.

Jessica Mackie Hunter

DANIEL HUŠTÁK | Dovča | str. 22
„Jsem vyučený fotograf na SOU v pražských Vysočanech pod vedením doc. Aleše Kuneše. Poté jsem nastoupil na Institut tvůrčí fotografie, kde po bakalářském studiu nyní dokončuji magisterský program. Od roku 2013 pracuji jako učitel fotografie v oboru Fotograf na SŠ-COPHT, který nyní zároveň vedu. Mimo pedagogickou činnost se věnuji fotografování drobných zakázek. Má volná tvorba je těžko zařaditelná, ale vždy se snažím pracovat s přímočarostí a čitelností fotografií a čistou vizuální podobou. Rád si pohrávám s absurdními tématy týkajícími se nás Čechů.“
Dovča | „Snažím se zachytit ve fotografiích obraz tzv. češství a vytvořit jakýsi prototyp typické české dovolené. Vybral jsem si pro toto vyjádření nejoblíbenější dovolenkovou destinaci pro Čechy, a to Chorvatsko. Využívám principu dvojic, ve kterých je vždy jedna

fotografie skutečný obrázek z dovolené v Chorvatsku, stažený z webu Rajče. net a druhá je ateliérová fotografie. Mé ateliérové fotografie rozšiřují, parafrázuji nebo doplňují právě ty skutečné. V práci výrazně uplatňuji humor a ironii tím, že si vybírám záměrně nejvíce bizarní fenomény z českých dovolených. V některých případech však rozšiřuji amatérskou fotografii tím, co ve mně evokuje a vytvářím tak volnější asociace (například dvojice autobus × nafukovací polštář, nebo potápění × krabička od Ramy s mušlemi a kameny aj.)“

MARTINA JANOŠOVÁ | Neklidná část duše štukatéra Lukáše | str. 28
Nezávislá fotografka a absolventka brněnské Photogenie, v současné době studentka ITF v Opavě. Do povědomí vstoupila především jako fotografka „opuštěných míst“, a to díky svému poetickému mapování postupného zániku brněnské továrny Vlněna. V posledních letech se stále víc věnuje lidem. I tam se snaží zachytit nejen vnější podobu člověka, ale hlavně jeho příběh – podobu jeho duše.
Neklidná část duše štukatéra Lukáše | Lukáš měl ve svých třidvaceti za sebou dost divoký a drsný život. Problémy s rodiči, šest let žil v Ostravě doslova na ulici ... z kriminálu ho pustili na amnestii. Bral to jako výzvu k tomu, aby svůj život trochu změnil. Snažil se, příroda a jeho pes mu dávali zázemí, ale nezvládl to. Momentálně je nezvěstný.

PETRA JEŘÁBKOVÁ | Něžné a divoké | str. 45
„Fotografii se věnuji amatérsky několik let. Nejraději ze všech žánrů fotím reportáže. Trénuji mě moje děti, které

se účastní často zejména sportovních událostí. Fotograficky atraktivní prostředí akvabel dcery Amálky nebo závody v karate syna Petra je velmi inspirativní, ale i náročné. Sportovní fotografie je to poslední, co jsem kdy chtěla fotit. Pracuji jako manažerka ve velké korporaci a fotografie je protipól k mému zaměstnání, kde se výsledky dostávají obvykle za delší dobu a nemohu je často zcela ovlivnit.“
Něžné a divoké | Nečekaná a efektní kombinace bojového sportu a malých dívek, která působí svým způsobem nepatřičně. Zápasnické rukavice, kimona, plastové chrániče zubů, spletené copy, odhodláni k boji i pláč. Dětské tváře a dívčí elementy působí překvapivě a kontrastně v jinak běžném sportovním prostředí.

SIMONA KALA | Wunderland | str. 30
Simona Kala absolvovala Školu kreativní fotografie v Praze a nyní studuje na Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě.
Wunderland | Wunderland je imaginativní pohádková krajina, inspirovaná produkty zábavního a volnočasového průmyslu. Zdá se, že čím méně žijeme s přírodou, tím více o ní fantazirujeme a vytváříme si její zábavné napodobeniny. Snadno pak zapomeneme, že skutečná příroda nám pomalu umírá před očima.

BARBORA KNOBOVÁ | 5 minut poté | str. 33
Absolventka FDULS v Plzni, nyní studentka ITF v Opavě. Věnuje se experimentální fotografii a konceptu.
5 minut poté | Malé zamyšlení nad

tím, že my lidé tu divočinu dost často přeženeme. Divočina je příroda. Příroda umírá. „Nature doesn't need people. People need nature.“

TOMÁŠ LOUKOTA | Příběhy těch druhých | str. 31
„Narodil jsem se v roce 1976 a o 38 let později jsem začal fotit. Nikdy jsem fotografii nestudoval. Ale poté, co jsem si koupil malý kompaktní a nafotil pár momentek v Bělorusku, mě focení začalo bavit. A to hlavně dokumentární a street fotografie. Prošel jsem si obdobím moderní zrcadlovky, abych se mohl vrátit zpátky k neobyčejnému kompaktnímu. Nyní zoomuju rukama. Fotím na nízké clony. Neřeším složité nastavení. Fotím svět takový, jaký je.“
Ocenění: vítěz Czech Nature Photo 2019 v kategorii Zvířata v lidské péči
Příběhy těch druhých | Druhý, pravý život. Večery bez přetvářky. Obrazy bez falše. Setkání se svým skutečným já. Před ničím neutíkat. Neskryvat se. Nevyhýbat se pravdě. Proměnit se v ni.

FILIP MÜLLER | Šurvajz | str. 32
„Jsem povoláním truhlář, ve fotografii samouk a provozuji ji amatérsky. Většinou se držím klasických technik s použitím středo a velkoformátových fotoaparátů.“
Šurvajz | Vystavený výběr je ze souboru fotografií divoce zarostlých ploch v Praze, které byly pořízeny v průběhu posledních dvou let.

JAROSLAVA NOVOTNÁ | Pole | str. 34
Jarka Novotná je absolventkou Školy kreativní fotografie v Praze, výtvarnicí, ilustrátorkou a autorkou několika knih, ve kterých často propojuje fotografie,

obrazy a básně haiku. Od roku 2018 žije v Praze. Prvotní tvůrčí inspirací se pro ni staly ve své době především krajinné motivy Jizerských hor. V současnosti se soustředí na práci s výtvarně stylizovanými přírodními detaily, občas též počítačově manipulovanými a na uplatnění jemně surrealistické poetiky při fotografování zemědělské krajiny, jejich plodin i v plenéru nalezených objektů.
Pole | V jistém pohledu zvláštní, podivný až přízračný se zdá být svět mnoha našich polí a jejich plodin v době, kdy jsou pokryty speciální ochrannou fólií. Známá zemědělská krajina, která se nám dříve možná jevila být nepříliš zajímavá, teď náhle probouzí naši fantazii a stává se veskrze podivuhodným místem, prostředím tajemným, poetickým i snovým zároveň.

STANISLAV ODVÁŘKA | Skanzen lokomotiv Karsznice | str. 21
Stále používá jako správný staromilec černobílý film. Střídá formáty 6 × 6, panorama Horizont a Noblex, občas i kinofilm. Zaměstnáním je strojní zámečnický, fotovzdělání má z Ostravské konzervatoře u pana Sousedíka (1989–1990). Nyní je již v důchodu a užívá si focení, výlety, občas vnučata.
Skanzen lokomotiv Karsznice | Fotografie vznikly letos v polském skanzenu lokomotiv Karsznice nedaleko Lodže. Aby obrázky nebyly prvoplánové, zvolil optický násobič.

LUCIE ANNA PŘEROVSKÁ | Enviman | str. 15
„Fotím kreativní portréty, páry, rodinu, akty. Ale také větší houfy, ať už soukromé sešlosti, či veřejné události. Vedle toho

zpracovávám fotomateriály pro webové prezentace nebo vymyslím atmosférický fotovizuál produktům. Výchozím teritoriem je mi Ostravsko. Následuji autenticitu, přirozené světlo. Nefotím v ateliéru a nejsem fanda glamour (vylepšovaci) retuše. Vycházím z reality a táhne mě to do lehkého surreálu.“
Enviman | Lidé přestávají krajinu brát jako něco, co je pro ně důležité. Vzájemnost člověka a prostředí je neúprosná. Vnímáš to nebo ignoruješ? Interaguješ, iniciuješ nebo jen reaguješ? Vzdálená divočina zvířecího funění a šumu listů vypráví pohádku proti tomu, co se děje mezi námi. Člověkem a zbytkem. Hledání kořenů? Je to možné? Je to nutné? Z přítomnosti vedou jen nové cesty. Touha po souladu a prostotě ... zůstává?

GABRIELA ŘEHÁKOVÁ | Den za dnem | str. 29
„Focení se věnuji amatérsky od malička. Letos jsem dokončila dálkové studium Liberecké školy fotografie. V roce 2018 a 2019 jsem se zúčastnila mezinárodního projektu 24HourProject. Fotografie z tohoto projektu byly vystaveny v Liberci a Praze. V květnu tohoto roku jsem měla samostatnou výstavu souboru fotografií, inspirovaného básnickou sbírkou Kytice od K. J. Erbena v Liberci a v současnosti je vystaven spolu se soubory dalších autorů v Lidových sadech v Liberci.“
Den za dnem | „Konečně! Mám po práci! Stoupám po schodech! Už tam budu! Budu doma, v té oáze klidu! Beru za kliku, otevírám dveře a ... NĚ! Zase ta divočina! Vyprat, vyžehlit, uklidit, uvařit ... Připadám si jako v džungli! V džungli každodenních starostí.“

VLADIMÍR SKALICKÝ

DIVOČINA okolo nás | str. 38

„Rád fotografuji od svých dvanácti let. Z původního zájmu o fotografii kamarádů, přírody a rodiny se moje záliba přeměnila do zájmu o fotografii výtvarnou. Fotografuji na stříbro a fotografie zpracovávám na papír. Ctím tento proces jako ‚prázáklad‘ sdělování ‚TOHO‘ prostřednictvím chemických a fyzikálních procesů. Fotografuji věci prosté, ale i ty, které se mohou během krátké doby z našeho světa ztratit.“

DIVOČINA okolo nás | „Několik posledních let vyhledávám místa, která si žijí svým vlastním životem. Když se proderu hustým větrovím, jsem fascinován krásou chaosu, který příroda ve svém řádu vytváří. Po ročním návratu mne udivuje, jak tento prostor znovu a znovu utváří k obrazu svému. Ve svém souboru se snažím propojit médium fotografie se světem přírody, která ani ve svém ‚POŽIVOTĚ‘ neztrácí nic ze své krásy.“

DAGMAR SKOŘEPOVÁ

Šelma na svobodě | str. 35

„Vystudovala jsem Střední odbornou školu výtvarnou Václava Hollara, žiji a pracuji v Praze a jsem studentkou Hradecké fotografické konzervatoře.“
Šelma na svobodě | Odchycení medvěda, který se pohybuje na Blatensku, se zatím nepodařilo, přestože na zvíře každý den číhá odborník na uspávání šelem. Medvěd je chaotický, na rozdíl od jiných medvědů si nenašel místo, kam by opakovaně chodil a pohybuje se různě po krajině. Oblast se monitoruje pomocí fotopastí.

EVA STANOVSKÁ | Průniky

„Jsem absolventkou Hradecké fotografické konzervatoře. Teprve s fotoaparát v ruce je můj život úplný. Mám ráda čekání na dobré světlo, fotografii a fotografování, rušná města, zářivé barvy i trochu melancholie, mlžné nebe, spadané listí, temné mraky, kocoury, vlaky, dobrý čaj, lehkou dávku kýče, štitové zdi ...“
Průniky | Dvě různé fotografie, dvě různé skutečnosti. Souvisí spolu? Nechme prostor fantazii a začněme si vymýšlet. Dialog. Co by bylo kdyby ... Je to trochu divočina, ale jde to. Vznikl soubor Průniky.

JAN SUCHARDA | Diversitas

Vystudoval Katedru výtvarné výchovy a rusistiky na PdFMU v Brně. Médium fotografie mu však zůstává nejbližší. Studoval v Moskvě na VGIK – Katedra režie u režiséra Olega Borisoviče Šuchera. Zásadní vliv na něj má setkání s Antonem Corbijnem. V současnosti provozuje vlastní ateliér, galerii, pořádá vzdělávací programy a dílny pro široké spektrum zájemců. V roce 2018 zakládá agenturu pro výtvarnou fotografii a také nakladatelství.
Diversitas | Subjektivní otisk reality prostřednictvím fotografických obrazů reflektujících neklid vnitřního člověka uvedený do souvislosti jen hledáčkem kamery. Střepiny vizuality pomáhají částečně poodkrýt pravdu o prostoru, ve kterém se pohybuje.

JAN ŠEBEK | 33 let poté

„Fotografii se zabývám 10 let, v současné době studuji na

Fotografické škole Photogenia v Brně. Momentálně se věnuji portrétu, dokumentu a industriální tematice.“
33 let poté | Černobylská havárie dala vzniknout čemusi novému a do té doby nevidanému. Velká úrodná oblast, která se kompletně vyliidnila a vše zůstalo pouze v rukou přírody – divočina – místo bez lidí, které ale žije dál. Výstavní soubor se alespoň částečně snaží zachytit atmosféru tohoto na jednu stranu strašlivého, ale na druhou stranu nepopsatelně krásného místa.

LEONA TELÍNOVÁ | Malý les

str. 17
MgA. Leona Telinová žije a pracuje v Praze. Je členkou uměleckého sdružení Hurá kolektiv, které založila (2001) společně se spolužáky oboru Scénická technika na pražské SUPŠ. V roce 2009 dokončila magisterské studium v ateliéru fotografie prof. Pavla Baňky na Fakultě umění a designu UJEP v Ústí nad Labem. Pracovala jako stážistka v Berlíně, po návratu do Prahy provozovala společně s Hurá kolektivem dnes už zaniklou nezávislou galerii. V současnosti se věnuje svým dětem, fotografování a loutkovému divadlu.
Malý les | Fotografie instalované jako sekvence mikropříběhů rozvíjí jeden společný příběh Malého lesa. V Malém lese je stále tma a noc je prozářena úplňkem, který vykresluje ostré stíny. Vzniklá stínová projekce odhaluje, že věci ve skutečnosti nejsou tím, čím se zdají být. Malý les je obydlen rozličnými bytostmi. Všichni zde žijí ve vzájemné symbióze a utváří tak společně tělo jediné bytosti – Kostlivce. Kostlivcem vše končí. A zase začíná ...

PŘEDNÁŠKY

PAVEL BAŇKA | O fotografii jako interpretaci viděného a o hledání svého místa ve světě kolem nás

„Fotografie se od samého svého počátku pohybuje mezi záznamem reality a fikcí, kterou chce její autor sdílet se sebou samým, i se svými diváky. Realita kolem nás je fotografií zaznamenávána, a záleží na nás samých, do jaké míry se blíží objektivnímu popisu skutečnosti a jak do ní vstupujeme se svými sny, tužbami, či představami. Když přemýšlím o tom, kam patří fotografie v rámci celé šíře umění, připadá mi, že je na pokraji výtvarného umění a z druhé strany se jí blíží literatura. Tato blízkost vynikne zejména, když vnímáme fotky nikoliv jako samostatné obrazy, ale jako větší série návazných sdělení, kdy vytvářejí jakési vizuální věty, odstavce a celé příběhy. To odpovídá také vývoji fotografie: dnes, v digitální době, fotí téměř každý, téměř stejně, jako každý dokáže alespoň nějak psát. Není však mnoho těch, kteří dovedou svým psaním stvořit příběhy, básně, či jiné literární formy, aby se šířily v podobě vydávaných a čtených knih. S fotografií je to možná podobné. Ale kdo ví. Já sám jsem s fotografií začal jako žák asi tak páté třídy základky. Vedle toho jsem psal povídky a básně... začaly i mezinárodní výstavy, především v USA. Tam jsem také fotografii začal učit. Poprvé na Michigan University v roce 1990, jako visiting professor ...“
Příběh Pavla Baňky, doprovázen projekcí fotografií z různých cyklů a z různých období.

IBRA IBRAHIMOVIČ

Střepy severních Čech | str. 24

Český fotograf, známý převážně svými fotografiemi severních Čech. Je držitelem hlavní ceny Czech Press Photo 2003 za fotografii roku. „Severní Čechy jsou mým celoživotním tématem. Jsou mým rodištěm i místem, kde od roku 1991 fotím proměny krajiny, obcí i lidí. Toto nádherné území od Krušných hor až po České středohoří navždy poznamenalo komunistické drancování bohatých nalezišť hnědého uhlí. Už tři desetiletí po Sametové revoluci zde stále probíhá konflikt mezi těžáři a obyvateli obcí na okrajích dolů a nyní začíná být jasné, jaký osud zdejší kraj čeká.“

VÁCLAV PODESTÁT | Proměny dokumentární fotografie v čase i místě

Exkurz do historie fotografického dokumentu od fotografa, pedagoga, kurátora výstav a publicisty Václava Podestáta. Tendence zdůrazňující subjektivní interpretaci skutečnosti v americké fotografii a také u dalších, podobně motivovaných autorů v evropském (nejen) prostředí od 40.–50. let 20. století do současnosti. Cesta od černobílého dokumentu k barevnému ve vlastní tvorbě. Příklady dokumentární tvorby studentů ITF Slezské univerzity.

ELIŠKA PODZIMKOVÁ

Severský Malý princ | str. 36

Mladá a úspěšná česká animátorka, ilustrátorka a fotografka o své poslední práci, ilustrování Malého prince: „Dostalo se mi neuvěřitelné nabídky, nailustrovat nové vydání Malého prince. Rozhodla jsem se ho zpracovat svou obvyklou technikou, kombinace fotky a ilustrace a zároveň jsem okamžitě

měla v hlavě, že jedeme fotit na Island. Cestopis spolu s tvořením?“

FILIP ŠENK | Poválečná drobná sakrální architektura a světlo

Přednáška historika umění a jednoho z kurátorů výstavy Sakrální prostor (realizovanou v roce 2015 pro Galerii Jaroslava Fragnera) je zaměřena na vztah sakrální architektury a světla. Centrem pozornosti budou spíše drobnější sakrální stavby postavené ve druhé polovině 20. století: zmíněny budou stavby architektů od Ludwiga Miese van der Rohe a Le Corbusiera přes Luise Barragána a Carla Scarpy po Tadaa Andu a Stevena Holla.

DOPROVODNÝ PROGRAM

OZVĚNY FOTOJATEK

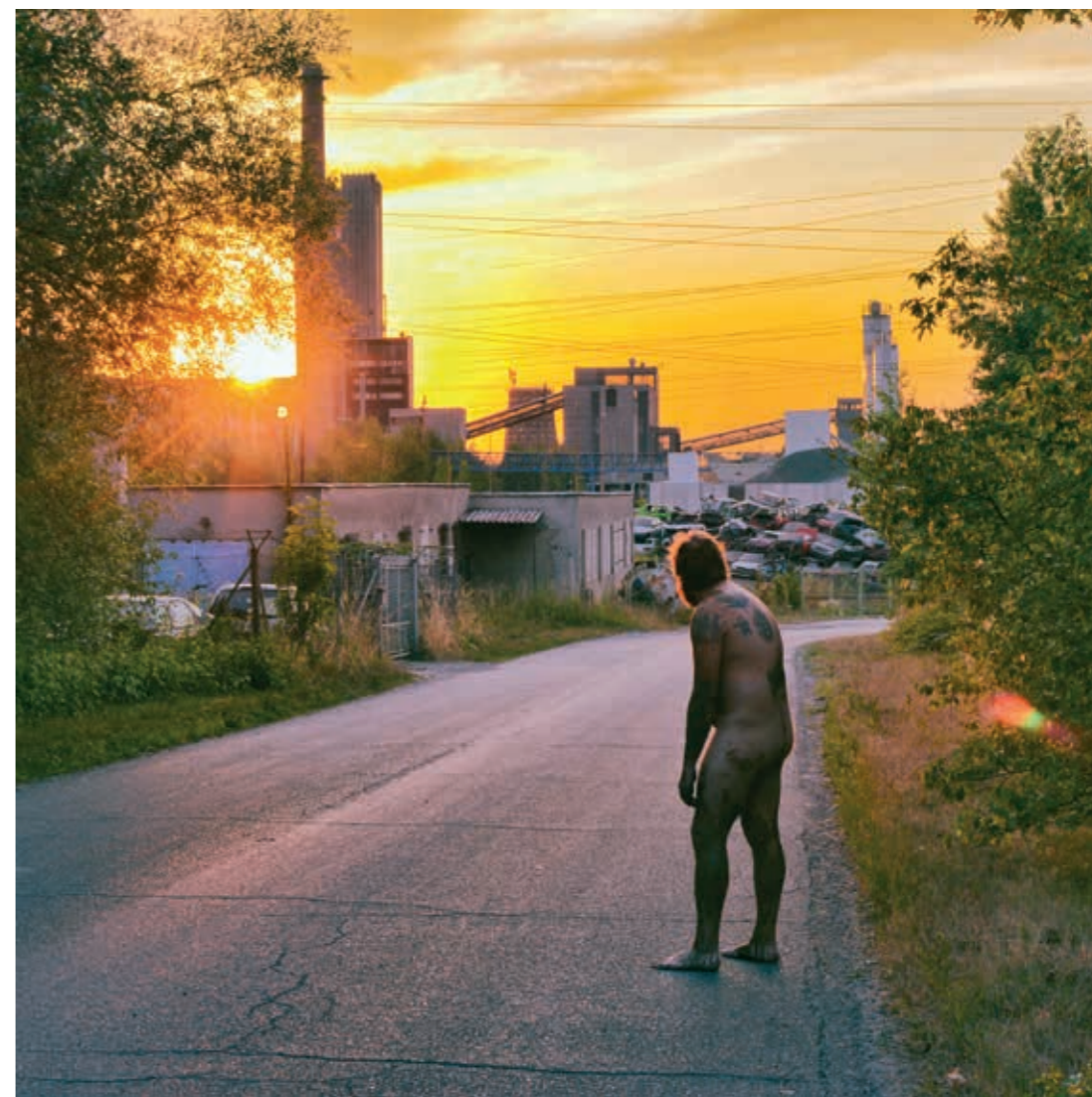
Fotojatek jsou malý potulný festival, který promítá skvělé fotky na plátna v kinech, klubech i kavárnách. Uvidíte fotosérie od špiček světové i domácí tvůrčí a dokumentární fotografie, a navíc s hudební podmalbou. Výběr fotografií pro tento večer spojuje hlavní téma Blatenského fotofestivalu – DIVOČINA. Zážitek zintenzivní netradiční uvádění balancující mezi odbornou přednáškou a stand up komedií.

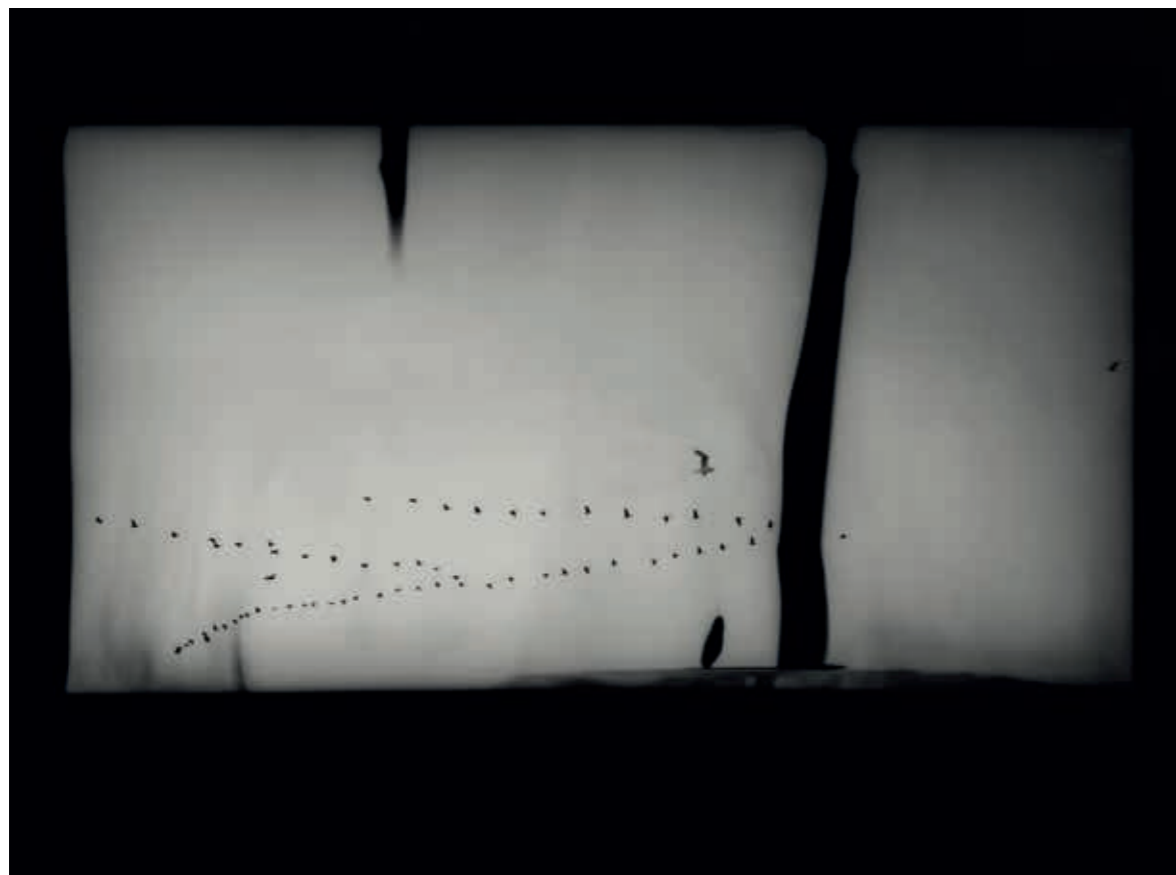
SONGS FROM UTOPIA

Švýcarsko-české manželské duo ve složení: zpěvačka a kytaristka Rebekka Zarkava a bubeník a percussionista Jura Doležal. Tato dvojice má vyzrálý projev nezařaditelného stylu. Člověk se zdráhá napsat folk, když to folk není, rock, když to rock není, šanson, i když to s ním velmi koketuje či pop, když na pop je to tak dobré ...

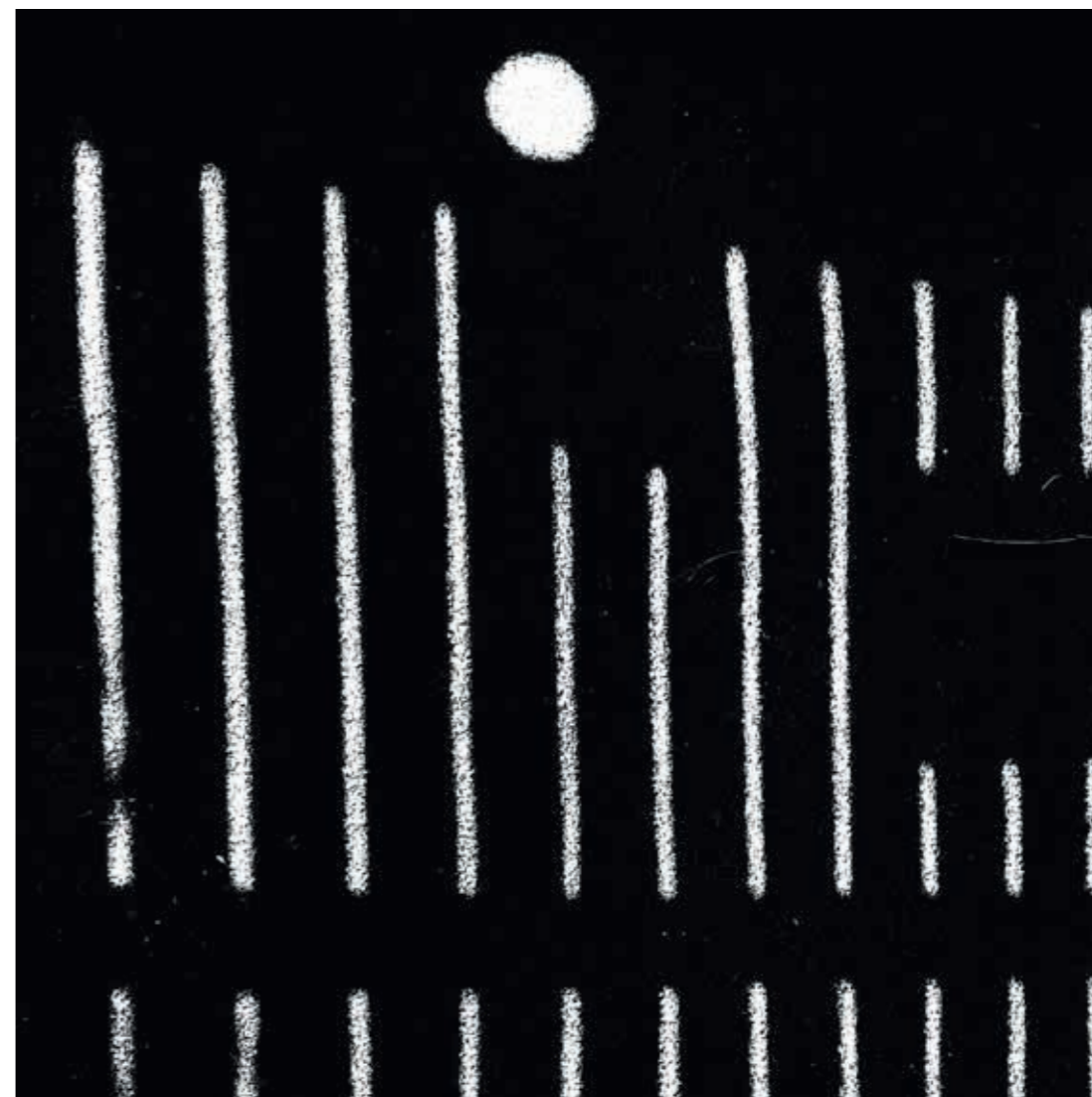

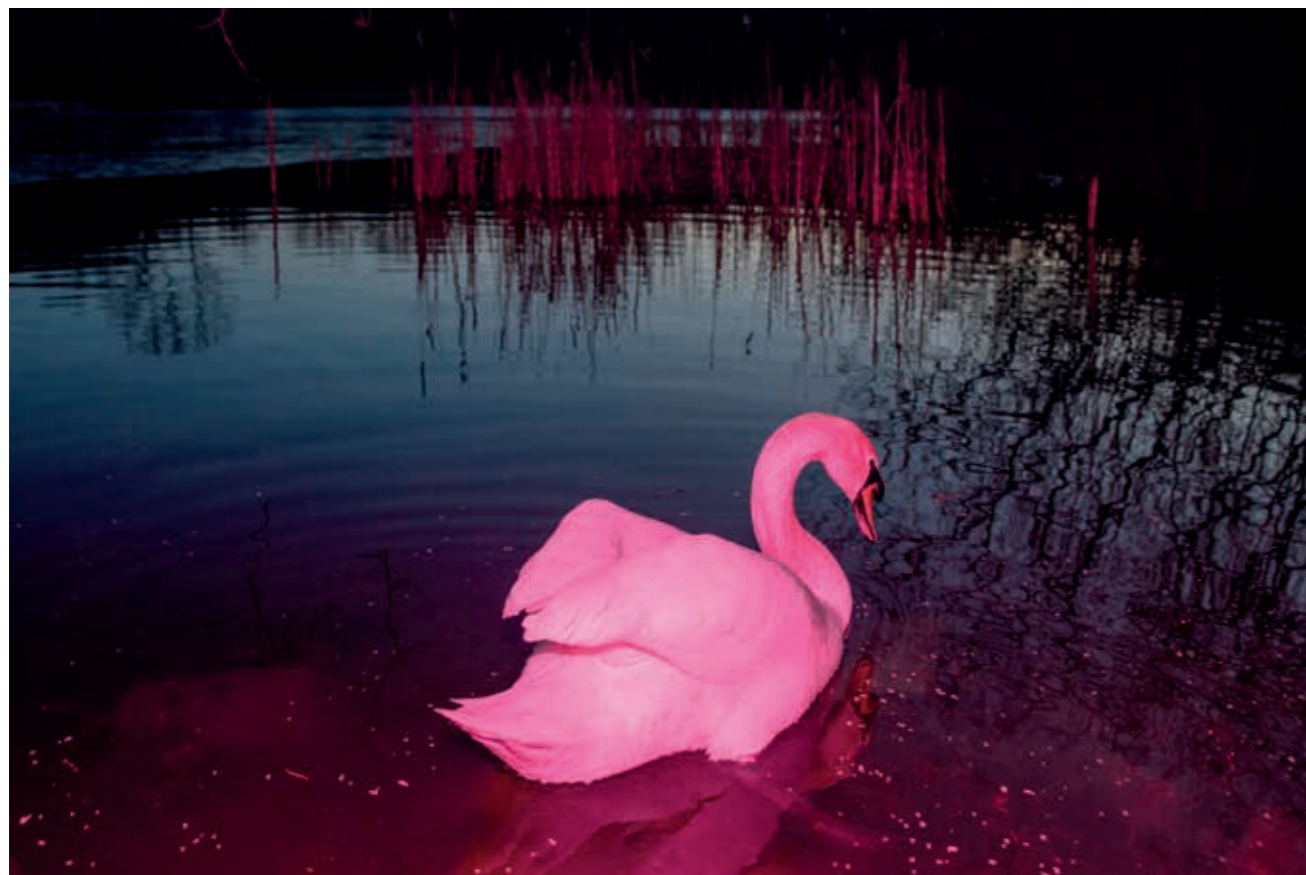

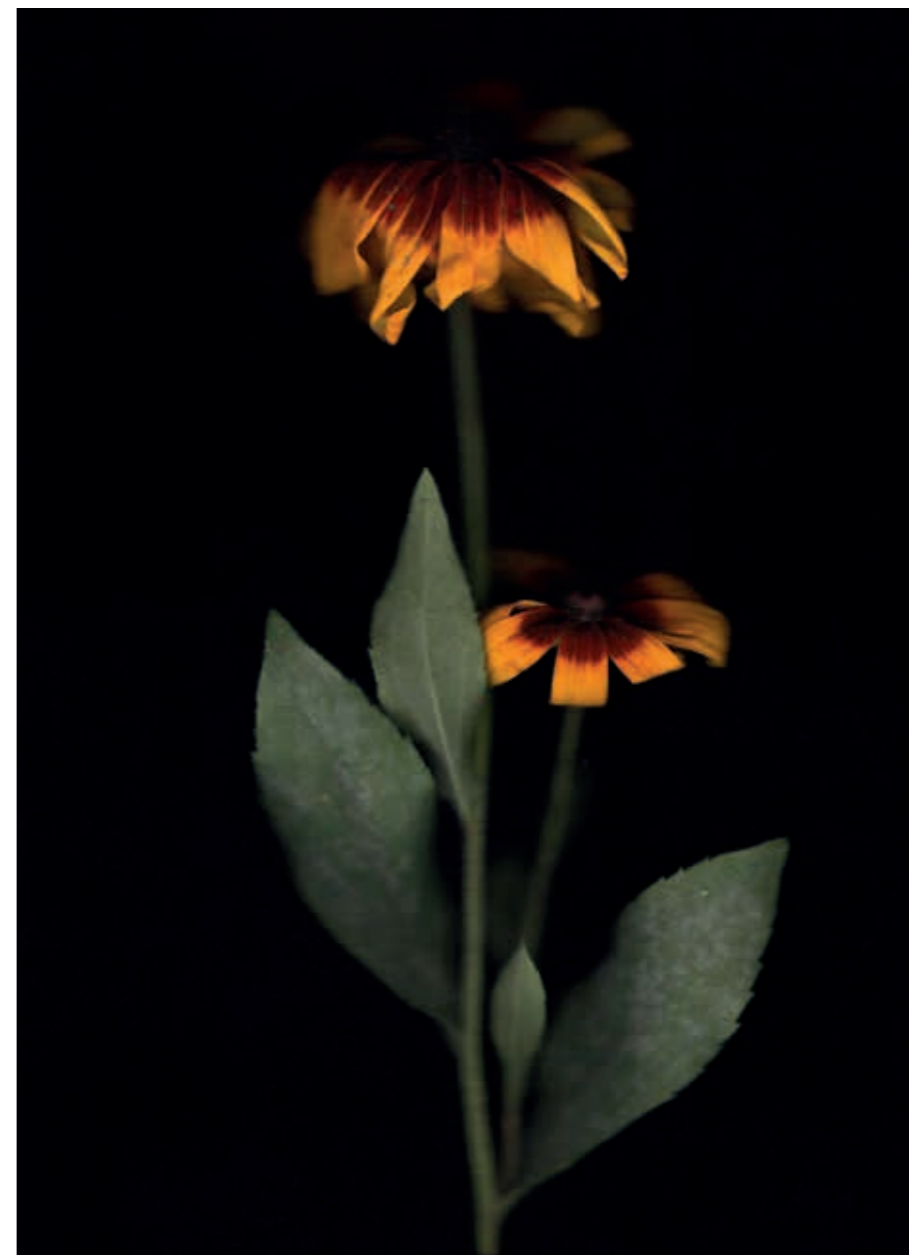

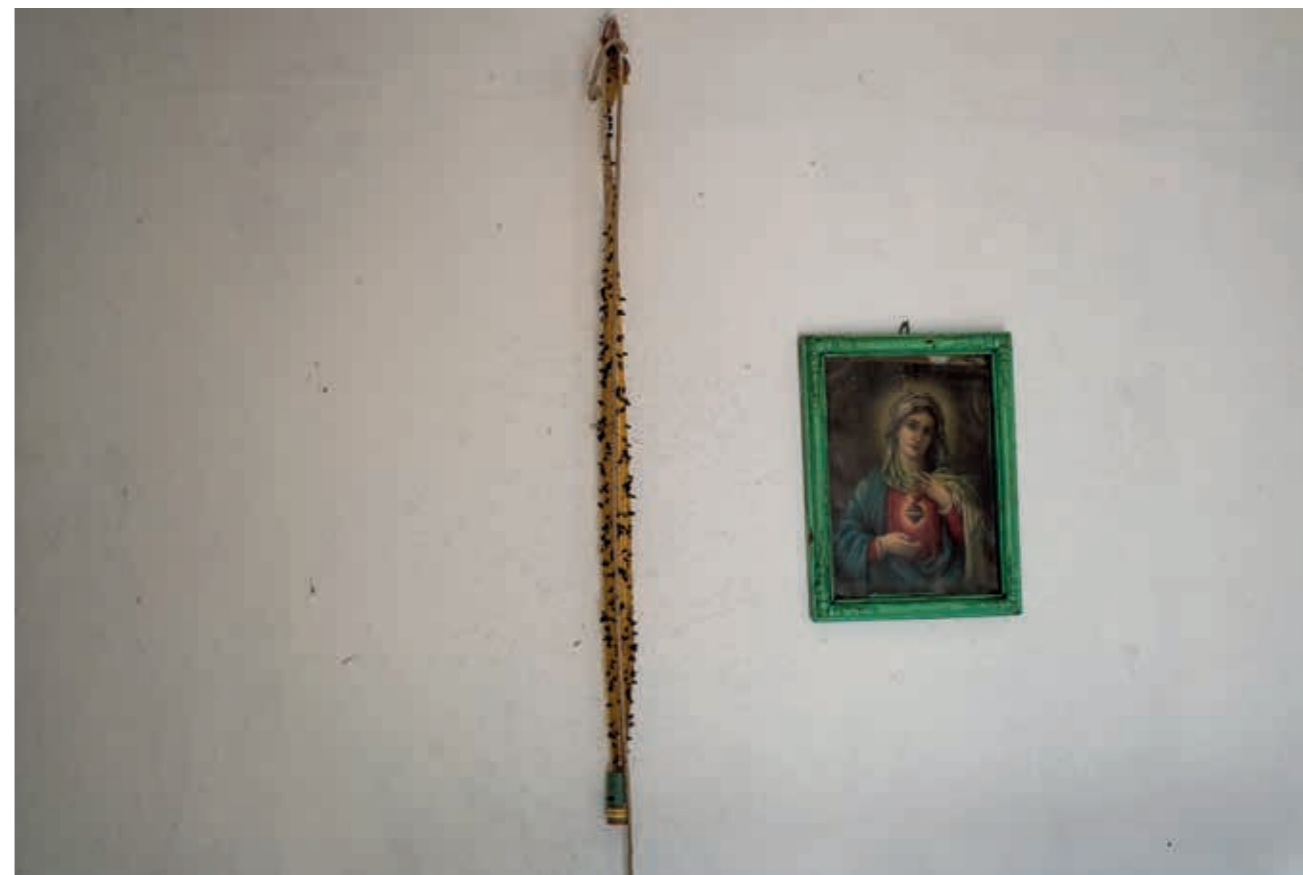

Pořadatelé Blatenského fotofestivalu

Centrum kultury a vzdělávání Blatná a **KAMFO Blatná**

děkují Ivaně a Liborovi Mertlovým, Ivaně Capouškové, P. Rudolfu Huškovi,
Vendule Žílové, dalším partnerům a sponzorům.

Zámek Blatná
Castle Blatná

BLATENSKÁ RYBA

GALERIE
J. FRAGNERA

**BLATENSKÉ
LISTY**

Katalog vychází u příležitosti 14. ročníku Blatenského fotofestivalu,
který se koná ve dnech 14.-15. září 2019 v Blatné.

Fotografie © autoři

Fotografie na titulní straně: Pavel Baňka (ze souboru Infinity)

Texty zpracovány z podkladů dodaných autory

Grafické zpracování katalogu: Lenka Pužmanová

Tisk: Typodesign s.r.o.

Náklad: 150 kusů

centrum kultury + vzdělávání blažovná